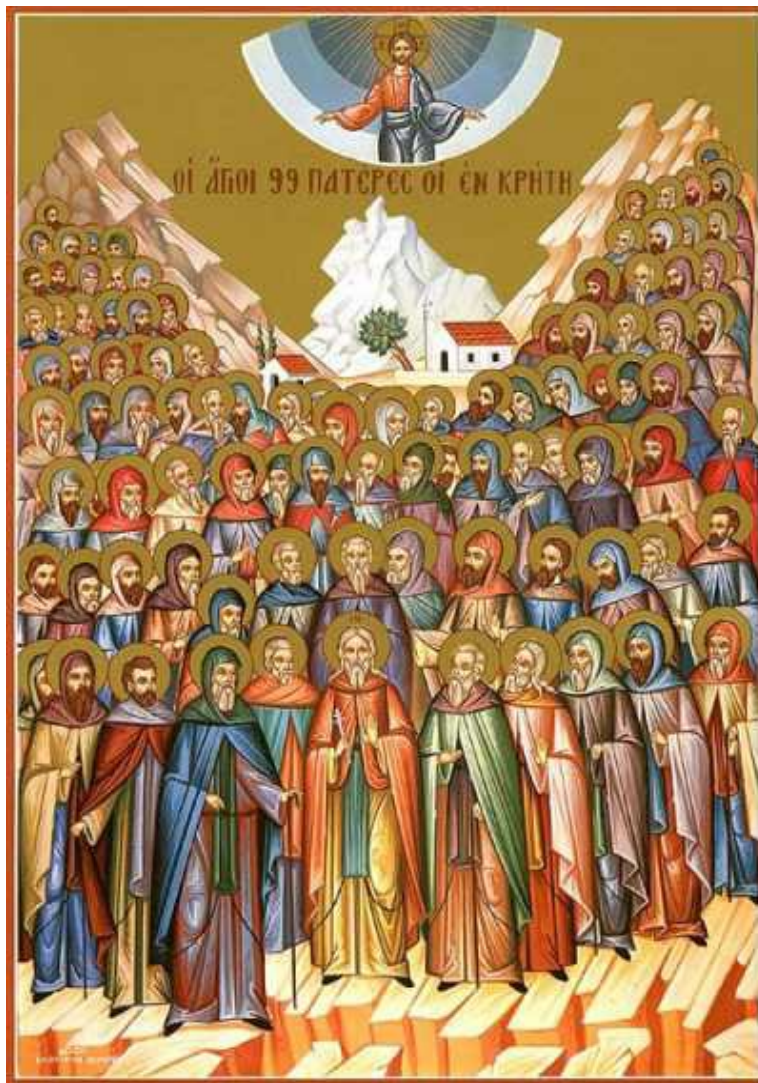

SLOVO NA TÝDEN

**z myšlenek světců a svědků víry
sestavil Pavel Hruban**

Úvod

Když jsem před šesti lety začal pracovat v Charitě jako pastorační asistent, přemýšlel jsem, jak tuto službu uchopit. Tehdy přišel od jednoho zaměstnance podnět, že bych mohl každý týden posílat nějakou biblickou myšlenku. V té záplavě různých informací a úkolů, které přicházejí, to bude příjemná změna, příležitost zastavit se a popřemýšlet.

Několik let jsem tedy posílal zaměstnancům brněnské Charity každý týden citát z Bible. Po nějaké době od nich přišel další impuls: „Co tak myšlenky světců?“ Také to je veliký poklad církve. Bylo by dobré ho trochu oživit. Začal jsem tedy Matkou Terezou z Kalkaty a pokračoval jsem dál. Vybral jsem vždy nějakého světce nebo svědka víry, shromáždil několik jeho myšlenek, které mě oslovily, a ty jsem rozesílal. Byla to zajímavá práce, protože v myšlenkách těchto lidí, našich předků ve víře, ale též současníků, se přede mnou otevíralo nejen jejich myšlení, ale též duchovní život církve. Bylo pro mne radostí se o tento objev dělit s ostatními.

Po nějaké době mě oslovil prezident Diecézní charity Brno Mons. Josef Zouhar s myšlenkou, že by stálo za to všechny uveřejněné citáty sesbírat do jednoho celku a vydat tiskem jako třeba úplně malý sešitek, který by se vešel do kapsy. Člověk by si ho mohl vzít třeba na cestu, najít si nějakou myšlenku, která by ho oslovila a přemýšlet nad ní.

Zkušenost mě naučila, že některé nápady je dobré realizovat postupně. Rozhodl jsem se proto pro následující cestu: Jednotlivé citáty jsem utřídil podle autorů, ke každému světci jsem přiřadil jeho fotografii či obrázek a krátký životopis. To vše jsem uspořádal do tohoto dokumentu, který Vám nyní předkládám. Protože je publikován v elektronické podobě, zvolil jsem formát A4. Zdá se mi to tak pohodlnější. Modlím se za to, aby toto dílko přispělo k rozvoji Vašeho duchovního života a přineslo Vám požehnání.

Mgr. Pavel Hruban
pastorační asistent

Blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty

Narodila se 26. 8. 1910 v Jugoslávii. Původem byla Albánka. V 18 letech odcestovala do Irska, kde vstoupila do řádu sester Naší Paní Loretánské, které se též nazývají Anglické panny. Noviciát však začala v Indii, kam byla představenými poslána. Po skončení noviciátu a složení dočasných slibů v roce 1931 začala učit na řádové škole St. Mary's School v Kalkatě. Věčné sliby složila v roce 1937. V Kalkatě pak učila dějepis a zeměpis.

Jejího srdce se však stále více dotýkal pohled na ubožáky v kalkatských ulicích. V roce 1948 vyměnila zajištěný život u Loretánských sester za život na ulici bez jakýchkoliv prostředků. Oděv kongregace vyměnila za oděv nejchudší indické vrstvy – bílé sári s modrým lemem. Na jaře 1949 se

k ní připojila první skupina jejích žaček ze St. Mary's School. Tak začala vznikat kongregace Misionárek lásky, kterou schválil místní biskup 7. 11. 1950. Papež Pavel VI. ji schválil 1. 2. 1965. Od té doby se řád rozrůstal a přibýly i další větve – mužská, laická a kněžská. V roce 1979 jí byla dělena Nobelova cena míru.

Matka Tereza zemřela v roce 1997. Blahořečena byla v Římě 19. 10. 2003 papežem Janem Pavlem II. Její svátek slavíme 5. září.

Sami cítíme, že to, co děláme, je jenom kapka v oceánu. Ale oceánu by něco scházelo, kdyby tam ta kapka chyběla.

Vidím Boha v každé lidské bytosti. Když omývám rány malomocného, cítím, že se starám o samého Pána. Není to krásný zážitek?

Nejhorší chudobou je osamělost a pocit, že nejste milováni.

Buďte věrni v malých věcech, protože v nich spočívá vaše síla.

Já se nemodlím za úspěch, já prosím za věrnost.

Vím, že Bůh mi nedá nic, co bych nemohla zvládnout. Jen si přeji, aby mi tolik nedůvěřoval.

Nemyslete si, že aby láska byla pravá, musí být mimořádná. Je zapotřebí, abychom milovali neúnavně.

Dobré skutky jsou články, které vytvářejí řetěz lásky.

Největší ničitel míru je potrat, protože když matka může zabít své vlastní dítě, proč bych já nemohl zabít tebe a ty mě? Není v tom žádný rozdíl.

Když lidi soudíte, nemáte čas je milovat.

Myslím, že svět je dnes úplně převrácený a tolik utrpení je tu proto, že je tak velice málo lásky v domovech a rodinném životě. Nemáme čas na své děti, nemáme čas na sebe navzájem, není čas, abychom se těšili jeden z druhého.

Slova, která nedávají světlo Kristovo, zvětšují temnotu.

Jestli toužíš najít víru v Boha a navázat s ním osobní kontakt, začni nejprve pomáhat druhým, prokazuj jim lásku a přinese ti to zvláštní milosti, které promění tvoji duši. Tehdy se začneš postupně otevírat a zakoušet radost, jakou může dát jen Boží láska. Láska a víra jdou ruku v ruce, doplňují se.

Člověk je nerozumný, nelogický a sobecký - to nevádí, miluj ho.

Když konáš dobro, přičítají to tvému egu - to nevádí, konej dobro.

Jestliže uskutečníš své cíle, objevíš jednou, že máš falešné přátele a pravé nepřátele - to nevádí, uskutečňuj své cíle.

Dobro, které dnes vykonáš, je zítra zapomenuto - to nevádí, konej dobro.

Čestnost a upřímnost tě činí zranitelným - to nevadí, buď přímý a čestný.

Někdy pomůžeš lidem a oni to odmítají - to nevadí, pomáhej jim.

Když se navzájem milujeme, když do svých domovů přinášíme pokoj, radost a přítomnost Pána, můžeme přemoci všechno zlo světa.

Kde je laskavost, tam velice rychle roste svatost. Ještě nikdy jsem neslyšela, že by z cesty sešly duše laskavé. Světu chybí především něha a laskavost.

Když se nemilujete navzájem, jak potom můžete milovat Krista? Jak je potom ve vás možné vidět Ježíše? Musíme mít čisté srdce, abychom Ježíše viděli.

Láska začíná přímo v našem srdci. Musíme vědět, že jsme byli stvořeni pro mnohem větší věci než jen být číslem ve světě, nejsme tady pro diplomy a tituly, pro tu či jinou práci. Byli jsme stvořeni, abychom milovali a byli milováni.

Obrácení se musí chápat takhle: lidé si myslí, že k obrácení může dojít přes noc. To nelze. Nikdo, ani otec, ani matka, ani všemohoucí Bůh nemůže nikoho nutit. Ani Ježíš, i když je Bůh, nemůže obrátit srdce lidí, pokud mu to nedovolí.

Ježíš je slovo, kterým chci mluvit; pravda, kterou chci hlásat; cesta po které chci jít; světlo, které chci zapálit; život, který chci žít; láska, kterou chci vyzařovat; radost, kterou chci rozdávat; pokoj, který chci přinášet.

Bez Ježíše bych nebyla schopná přežít ani jeden den, dokonce ani jednu hodinu svého života.

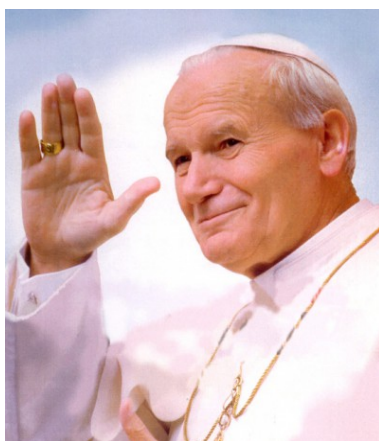
Nic není nemožné pro ty, kdo vzývají Pannu Marii, svou Matku.

Bůh mě nepovolal, abych byla úspěšná. Povolal mě, abych byla věrná.

Modlitba zvětšuje srdce tak, že může přijmout Boha.

Nemyslete si, že svatost je přepychem jenom několika málo lidí, je to prostá povinnost každého z nás.

Svatý Jan Pavel II.

Původním jménem Karol Wojtyła se narodil 18. 5. 1920 ve Wadowicích v Polsku. V mládí přišel o oba rodiče i bratra. V roce 1938 se zapsal na Filozofickou fakultu Jagelonské univerzity v Krakově a začal pracovat v kamenolomu Zakrzówek, aby se vyhnul totálnímu nasazení v Německu, které již rok okupovalo Polsko. V roce 1942 byl přeložen do továrny Solvay.

V témže roce začal navštěvovat tajné kurzy Teologické fakulty Jagelonské univerzity. Vysvěcen na kněze byl 1. 11. 1946. Po vysvěcení odcestoval do Říma, kde pokračoval ve studiích na papežské univerzitě Angelicum. V roce 1949 se vrátil do Krakova, kde působil jako kněz. V říjnu 1953 začal přednášet katolickou sociální etiku na Jagelonské univerzitě a o rok později se stal profesorem na Katolické univerzitě v Lublinu. Účastnil se II. vatikánského koncilu a v roce 1969 ho papež Pavel VI. jmenoval kardinálem.

Papežem byl zvolen 16. října 1978. V této službě změnil Jan Pavel II. podobu tohoto úřadu. Začal cestovat po světě s úmyslem, aby co nejvíce lidí mělo možnost slyšet jeho poselství přímo. S tímto úmyslem navštívil 129 zemí. Během svého pontifikátu získal značnou mezinárodní autoritu. Zasadil se o zlepšení vztahů katolické církve s judaismem, východními církvemi a anglikánskou církví. Byl iniciátorem Světových dnů mládeže.

Zemřel 2. 4. 2005. Blahořečen byl 1. května 2011. Svatořečil ho papež František 27. dubna 2014. Jeho svátek slavíme 22. října.

Velikonoční Kristus je definitivní a věčné vtělení milosrdenství a jeho živoucí znamení.

Skrze srdce ukřižovaného Krista se milosrdenství Boží dotýká lidí.

Poselství Božího milosrdenství je poselstvím o hodnotě každého člověka. Každá osoba je vzácná v Božích očích, za každého dal Kristus svůj život, všem Otec daruje Ducha svatého a dává přístup do své nejosobnější sféry.

Vyprošujme Boží milosrdenství pro dnešní pokolení!

Nebojte se! Otevřete, ba přímo rozrazte dokořán brány Kristu! Otevřete svá srdce, své životy, své pochybnosti, těžkosti, své radosti a cesty jeho spásné moci a dejte mu vstoupit do svých srdcí. Nebojte se! Kristus ví, co je v člověku. Jedině on to ví ... !

Nebojte se! Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z něhož by člověk mohl a musel mít strach. Nebojte se toho, co jste sami vytvořili, nebojte se ani všeho, co člověk vyrobil a čím je den ode dne více ohrožován! A konečně, nebojte se sami sebe!

Kristus po svém zmrtvýchvstání řekl apoštolům a ženám: „Nebojte se!“ Tato slova potřebujeme dnes možná více, než kdy jindy. Je nutné, aby zesílila jistota, že existuje ten, kdo drží v rukou osudy tohoto pomíjivého světa, kdo má v rukou klíče od smrti a podsvětí, kdo je alfou i omegou. A tento někdo je Láska... Jen on se může plně zaručit za slova „Nebojte se!“.

Kristovo zmrtvýchvstání je klíčem k pochopení dějin světa, dějin celého stvoření a dějin člověka.

Evangelium nesmí být ukrýváno ani ze strachu, ani z lhostejnosti. Nebylo přece přijato proto, aby bylo střeženo v soukromí. Musí být vystaveno na oči tak, aby lidé viděli jeho světlo a chválili nebeského Otce.

Vítězství života nad smrtí je to, po čem touží každá lidská bytost.

Tělo, a pouze ono, je schopno učinit viditelným, co je neviditelné: duchovní a božské. Bylo stvořeno, aby přenášelo do viditelné skutečnosti světa tajemství skryté od věčnosti v Bohu.

Kristus vás potřebuje, aby osvětlil svět a ukázal mu stezku života (Žalm 16, 11).

Boj za Život bude dlouhý a bude potřeba každého z vás. Nebojte se! O jeho výsledku je již rozhodnuto, i když pokračuje za nepříznivých podmínek a velkého utrpení.

Na kříži se věčná láska dotýká nejbolestnějších ran pozemské existence člověka.

Co nám přinesou léta, jež máme před sebou? Jaká je budoucnost člověka na zemi? Není nám dáno znát odpovědi na tyto otázky. Je ale jisté, že vedle nových pokroků nebudou scházet, bohužel, též bolestné zkušenosti. Avšak světlo Božího milosrdenství, které Pán chtěl jakoby znovupředat světu skrze charisma sestry Faustyny, bude svítit na cestu lidem třetího tisíciletí.

Tělo a pouze ono, je schopno učinit viditelným, co je neviditelné: duchovní a božské. Bylo stvořeno, aby přenášelo do viditelné skutečnosti světa tajemství skryté od věčnosti v Bohu.

Svatý Vincenc Depaul

Svatý Vincenc Depaul žil v letech 1581-1660. Původem byl z francouzského venkova a zemřel v Paříži. Stal se zakladatelem Misijní společnosti svatého Vincence Depaul a Dcer křesťanské lásky. Odkaz jeho života vedl k založení mnoha dalších misijně – charitativních společenství, která vytvářejí Vincentskou rodinu. Je zakladatelem organizované a moderní charity.

Narodil se v gaskoňské selské rodině v Pouy v jihozápadní Francii. Vzdělání mu poskytli františkáni, potom studoval na univerzitě v Toulouse. V devatenácti letech byl vysvěcen na kněze. Pod vlivem pozdějšího kardinála Pierra de Bérulle a na základě poznatků ze služby v chudých farnostech se rozhodl zasvětit celý svůj život chudým. Organizoval ty, kteří se zabývali dobročinnou prací a roku 1625 založil v Paříži kongregaci kněží, kteří se měli věnovat misijní práci.

Základem spirituality sv. Vincence je myšlenka, že lidé jsou za sebe navzájem odpovědní. Nejdeme k Bohu bezprostředně. Cesta k němu vede skrze bližního. Lidé jsou vnitřně spojeni v Kristu. Člověk, který někomu jinému pomáhá žít, pomáhá žít všem ostatním. Svým hlubokým pohledem zachytil Kristovu přítomnost v chudých a potřebných. Učí nás přijímat druhé lidi takové, jací jsou ve skutečnosti a vytvářet s nimi opravdové mezilidské vztahy.

Svatý Vincenc Depaul zemřel téměř osmdesátiletý. Svatořečen byl 16. června 1737 papežem Klementem XII. a roku 1885 ho Lev XIII. prohlásil patronem všech katolických charitativních společností. Jeho svátek slavíme 27. září. Tento den byl v roce 2008 vyhlášen Českou biskupskou konferencí Dnem Charity.

Postavte svou důvěru na Boží Prozřetelnosti. Bůh slíbil, že všichni, kteří se ujímají chudých, nikdy v ničem nebudou trpět nedostatkem.

Z našich slov se pozná naše srdce.

Jestliže se držíme zásad Ježíše Krista, stavíme na nezničitelné skále, proto budeme vždy silnější a silnější.

Člověk, který na sobě samém prožil slabosti a zkoušky, má pro ně pochopení u druhých.

V životě neexistuje téměř jediný okamžik, ve kterém bychom nepotřebovali trpělivost.

Buďte si jistí, že zásady a příklad Ježíše Krista nás vedou k dobru a přinášejí užitek.

Vzývejme Pannu Marii, ona nejlépe poznala zásady Ježíše Krista a žila podle nich.

Růženec je modlitba, která spojuje velké množství svatých duší ve společné oslavě Boha a Panny Marie. V každé hodině dne se někdo modlí růženec.

Svým spěchem často dokážeme pokazit dobrá díla, protože posloucháme svoji náklonnost. Ta strhuje našeho ducha a rozum a našeptává nám, že to, co zamýšlíme udělat, je nutné udělat co nejdříve. Ale není tomu vždy tak. Velice brzy zapláčeme nad výdělkem.

Každým přemáháním zlých náklonností se jich přece jen jednou zbavíme a navíc si osvojíme návyky dobré.

Být určeni k tomu, abychom těšili zarmoucené, není žádná maličkost.

Pro skvělé činy nalézá Bůh mnoho pomocníků, ale pro nepatrné skutky jich ještě hodně potřebuje.

Přívětivost a mírnost otevírají srdce.

Jednoduchost obrátí každého.

Účinnějším kázáním než jsou naše slova je skromnost.

Tím nejčistším v lásce k Bohu je horlivost.

Jestliže něco děláme pro lidskou chválu, nemáme ducha Pána Ježíše.

Všechno konat s láskou znamená: vše konat v Bohu, protože Bůh je láska.

Milost povolání závisí na vnitřní modlitbě.

Existují lidé, kteří nejsou nikdy spokojeni. Chtěli by svěřovat svoje starosti jednou tomu, podruhé zas onomu, žádat o radu jednou toho, podruhé zas onoho, a nakonec udělají, co sami chtějí.

Zachovej si důvěru vůči sobě samému a zachováš si skromnost.

Naše přirozenost touží po stálé změně. Jestliže se jí necháme ovládnout, staneme se nestálými a nepokojnými.

Vždy ukazuj milou a laskavou tvář a vždy jednej s dobrotou a tichostí.

Nikdo nemůže popřít toto: Čím více pracujeme na vlastním posvěcení, tím jsme schopnější chovat se dobře k bližním.

Klíčem k duchovnímu životu je, když rádi přijmeme upozornění na své chyby.

Utíkat před životní situací, do níž nás Bůh postavil, znamená utíkat před svým štěstím.

Bůh nás pozvedá, ale nechává nás i padnout. Těší nás, ale dopouští i soužení. Dělá to podle toho, z čeho duše čerpá užitek.

Není větší lásky než obětovat se za spásu duší, jako to udělal Pán Ježíš.

Jestliže chceme růst v duchovním životě, nechme v sobě působit Pánova Ducha bezpodmínečně,

jinak je všechno ztracené.

Více se vyplatí slabosti druhých snášet, než se stavět proti nim.

Kráčejme pevně k cíli, volme však k tomu mírné prostředky.

Milost je potřebná pro začátek. Ještě víc je však potřeba k tomu, abychom vytrvali až do konce.

Laskavě a mírně se projevuje ten, kdo má Ducha Pána Ježíše.

Je snadné z nedostatku ctností upadnout do extrémů: místo spravedlnosti jednat přísně, místo horlivosti být unáhlený.

Duch našeho Pána nás vede ke ctnostem, naše přirozenost nás táhne ke zlu.

Jestliže chceš konat svoji práci podle Boží vůle, dělej ji z lásky.

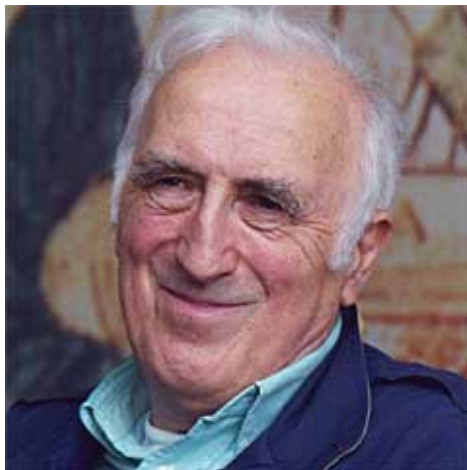
Usiluj o to, aby všechno, co říkáš, vycházelo ze srdce.

Mluvit o věcech tak, jak jsou ve skutečnosti, vyžaduje velikou jednoduchost.

Nedávat poznat rány, které nám způsobili jiní slovem nebo nějakým jiným způsobem, není přetvářka, ale křesťanská moudrost.

Svoji zvláštní pozornost zaměřujeme na ctnosti znázorněné na čtyřech koncích kříže: Pokora, láska, poslušnost a trpělivost.

Jean Vanier

Jean Vanier je synem bývalého kanadského guvernéra Georgese Vaniera a zakladatelem Archy, mezinárodní sítě komunit pro lidi s mentálním postižením.

Po letech studia a vyučování filozofie a teologie zakoupil v roce 1964 dům v Trosly-Breuil ve Francii a pozval dva mentálně postižené muže ke společnému životu. Dům nazval Archou podle archy Noemovy – místa útočiště i nového začátku.

Dnes je Archa sítí více než stovky komunit ve třiceti zemích. Postižení lidé zde žijí spolu se

svými asistenty. Jejich cílem je společný a lidsky důstojný život.

S Marií-Helen Mathieu je spoluzakladatelem komunit Víra a světlo, které sdružují rodiny se členem s mentálním postižením a jejich přátele. Komunit je třináct set v sedmdesáti pěti zemích světa.

Duch Boží je přítomen mezi námi, probouzí a volá ochotné lidi, rozvazuje provazy, jež nám brání zakusit přítomnost Boha v našem životě a v našem světě, aby se každý z nás mohl stát Boží přítomností.

Moje naděje je v Ježíši.

Má naděje dnes není ukryta v penězích, ani v politických organizacích, nýbrž moje naděje je v lidech, protože jsem viděl, že se lidé mohou měnit. Jejich srdce může být zasaženo, může se otevřít a nastoupit cestu odpuštění, cestu přijetí jeden druhého.

Nikdo z nás nemůže udělat nic sám, na vlastní pěst, potřebujeme jeden druhého.

Potřebujeme slabé i silné, slabé odhalující slabost silných a silné odhalující sílu slabých. A ve vzájemné lásce vycházíme evangelizovat svět.

Napětí je prostředkem k růstu.

Na světě není nic krásnějšího než lidé, kteří si důvěřují.

Všechno, co podporuje růst důvěry, je Boží dílo.

Dílem zlého ducha je vše, co rozděluje: rozbití vztahů mezi lidmi, nedostatek důvěry, pochybnosti.

Všichni jsme handicapovaní před Bohem.

Lidé si velice často nejsou vědomi toho, že jejich strádání může nést plody.

Věřím, že v utrpení je tajemně přítomna plodnost.

Každý člověk ke svému růstu potřebuje být obklopen přáteli, kteří věří v jeho možnosti.

Je důležité umožnit lidem, aby přijali třeba i nepatrnou odpovědnost za někoho slabšího.

Milovat znamená nést druhého v nitru, vyhradit mu ve svém srdci jedinečné místo.

Cesta ke zralosti znamená učit se říkat ne těm touhám a impulzům, o kterých víme, že nevedou k životu.

Zoufalství je život obrácený sám proti sobě.

Pokud žijeme sami, můžeme snadno uvěřit, že jsme celiství a svatí. Když žijeme s druhými, vidíme, že to tak není.

Ten, kdo jedná jako pastýř, musí být jako skála laskavosti a pravdy, na kterou se ostatní mohou spolehnout.

Společnost, která odmítá slabé a neproduktivní, riskuje přehnané zdůrazňování rozumu, organizace,

agrese a touhy po dominanci.

Všichni si musíme vybrat mezi dvěma způsoby bláznovství: mezi nerozumností evangelia a nesmyslností hodnot našeho světa.

Hodnoty světa jsou ztřeštěné: podněcují nás k úsilí o pohodlí a bohatství jen pro nás, a nakonec ke zbrojení, abychom si to mohli lépe ubránit.

Evangelium je šílené: vidí Boží znamení a svátost ve slabých a chudých, kteří nám odhalují Ježíšovo tajemství a vedou nás ke skutečné vnitřní svobodě.

Benedikt XVI.

Papež Benedikt XVI. (vlastním jménem Josef Ratzinger) se narodil 16. dubna 1927 v bavorské vsi Marktl am Inn jako nejmladší ze tří dětí četníka Josefa Ratzingera a Marie Ratzingerové rozené Peintnerové. Společně se svým starším bratrem Georgem vstoupil do kněžského semináře. Roku 1951 byl v Mnichově vysvěcen na kněze.

V roce 1957 se habilitoval na Freisingké univerzitě prací o svatém Bonaventurovi a v roce 1958 se stal profesorem. V době II. vatikánského koncilu působil jako teologický poradce kolínského kardinála Josefa Fringse. V roce 1966 začal Josef Ratzinger učit na univerzitě v Tübingen dogmatickou teologii. V této době napsal své ústřední dílo Úvod do křesťanství.

24. března 1977 byl ustanoven arcibiskupem Mnichova a Freisingu a na následné konzistoři 27. června papežem Pavlem VI. jmenován kardinálem. V roce 1981 jej papež Jan Pavel II. jmenoval prefektem Kongregace pro nauku víry. 19. dubna 2005 byl po smrti Jana Pavla II. zvolen papežem.

Na počátku křesťanského života není určité etické rozhodnutí nebo nějaká velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která otevírá před životem nový obzor a dává mu rozhodující zaměření. Jediný Bůh, v něhož věří Izrael, osobně miluje.

V Bibli se setkáváme především s novým obrazem Boha.

Bůh miluje člověka natolik, že se sám učinil člověkem a jde jeho cestou až do smrti.

Víra v Ježíše Krista je definitivní cestou k dosažení spásy.

Láska k bližnímu je cestou k setkání s Bohem.

Uzavření očí před bližním činí člověka slepým i vůči Bohu.

Není pochyb, že život má cenu pouze tehdy, budete-li mít odvahu k dobrodružství a důvěru, že vás Pán nenechá nikdy samotné.

Křesťan, který se modlí, neusiluje o změnu Božích záměrů, ale o setkání s Bohem. Prosí o to, aby právě Bůh byl přítomen v něm a jeho díle.

Křesťan nikdy nesmí přemýšlet o víře jako o soukromé záležitosti.

Víra znamená rozhodnutí být s Pánem a žít s ním.

Budoucnost tvoří jen ten, kdo nasazuje sebe sama. Kdo chce jenom poučovat a rád by předělával jenom ty druhé, zůstává neplodný.

Víra bez lásky nevydává žádné ovoce, zatímco láska bez víry je pouhým sentimentem, trvale vydaným napospas pochybám.

Modlitba jako prostředek k čerpání stále nových sil z Krista je nevyhnutelností.

Kdo se modlí, neutráčí svůj čas, i když je daná situace charakterizována naléhavostí a všechno nasvědčuje tomu, že je nutno výhradně jednat.

Charita není pro církve určitým druhem společensky prospěšné činnosti, kterou by mohla přenechat někomu jinému, protože patří k její vlastní povaze a představuje neodmyslitelný výraz jejího vlastního bytí.

Maria, Panna i Matka, nám ukazuje, co je láska a kde se nachází její původ i její stále se obnovující síla.

Svatá Terezie z Avily

Narodila se 28.3. 1515 jako potomek šlechtického rodu Cepedů v Avile ve Španělsku. Ve 14ti letech jí zemřela matka. V roce 1535 vstoupila proti vůli svého otce ke karmelitkám do kláštera Vtělení v Avile. O tři roky později Terezie velice těžce onemocněla. Nemoc trvala tři roky. Během této nemoci prodělala klinickou smrt. Po návratu k vědomí se zmínila o svých prožitcích, mimo jiné i o tom, že se stane zakladatelkou mnoha klášterů.

Po uzdravení ji čekala další zkouška v podobě přesvědčení o svém zavržení. Příčinu tohoto svého pokušení začínala postupně vidět v tom, že klášter neměl přísnou klauzuru. Řeholnice mohly svobodně vysedávat v hovornách a mluvit s přichozími místo toho, aby se věnovaly modlitbě. Byla to tehdy jakási móda. Tak to dělala i Terezie.

V roce 1557 zažila před obrazem trpícího Spasitele své obrácení. V roce 1562 založila v Avile reformovaný klášter svatého Josefa. V dubnu 1567 generální představený karmelitánského řádu schválil její stanovy a dovolil jí zakládat další kláštery. Nicméně kvůli své reformě musela snášet mnohá protivenství. Řád bosých karmelitánů byl schválen papežem Řehořem XIII. 22. 6. 1580. Terezie zemřela 4. 10. 1582.

Svatořečena byla v roce 1622 Řehořem XV. Papež Pavel VI. ji v roce 1970 prohlásil učitelkou církve. Svátá Terezie napsala mnoho knih (Život, Hrad v nitru, Knihu o zakládání, Cestu k dokonalosti, Nad Velepísní), v nichž popisuje svoji duchovní zkušenost. Tyto knihy velmi ovlivnily katolickou teologii a spiritualitu a díky nim je pokládána za klasickou španělskou spisovatelku.

Kdo má Boha, tomu nic nechybí.

Bůh ví, co je pro nás dobré. On ví lépe, co dělá, než my víme, co chceme.

Ničím se neznepokojuj, ničím se nermuť, všechno pomíjí, Bůh se ale nemění.

Je zvláštní, že nic z toho, co se děje, mě nemůže znepokojit, natolik mám v sobě zakořeněnou jistotu, že všechno dobře dopadne.

Ať každé vážné rozhodování projde nejprve modlitbou.

Ještě důležitější, než dát jíst hladovému, je modlit se za ty, kteří žijí ve smrtelném hříchu.

Pokrok duše nespočívá v tom, aby hodně přemýšlela, ale hodně milovala.

Je velkou ctností vážit si těch, kteří jsou moudřejší než my.

Aby pronásledování a křivdy přinesly duši ovoce a užitek, je dobré pamatovat na to, že jsou v první řadě páčány Bohu a ne mně.

Pán pomáhá těm, kdo se rozhodnou sloužit k Jeho slávě.

Já a Bůh? Dohromady vždycky tvoříme většinu.

Kdo se nemodlí, nepotřebuje, aby ho ďábel svedl z cesty. Vrhne se do pekla sám.

Svatý František z Assisi

Vlastním jménem se jmenoval Jan a byl synem bohatého obchodníka s látkami Petra Bernardoneho. Prožil bouřlivé mládí. Ve svém rodném městě Assisi platil za vůdce tzv. zlaté mládeže. Vždy byl ale štědrý k chudým lidem. Po různých dobrodružstvích, k nimž patřilo roční zajetí v Perugii a válečná výprava do Apulska, z níž však odešel, si začal uvědomovat, že život, který vede, ho nenaplňuje tak, jak by si přál.

Jednou v polorozpadlém chrámu sv. Damiána poklekl před křížem a ve svém nitru jasně uslyšel výzvu: "Františku, jdi a obnov můj dům, který, jak vidíš, se rozpadá." Tuto výzvu si vyložil doslovně a začal opravovat zmíněný kostel. Oprava tohoto kostela se posléze stala symbolem duchovní obnovy církve, které františkánské hnutí začalo. Během oprav se k Františkovi přidali někteří jeho přátelé a rozešel se svojí rodinou.

František si byl vědom, že společenství, které se kolem něho utvářelo, musí mít pravidla. Proto sepsal řeholi a roku 1209 se vydal do Říma k papeži Inocenci III., aby mu ji schválil. Stalo se tak v roce 1210. František a jeho druhové žili svůj život v naprosté chudobě a poslušnosti. V roce 1212 byla založena ženská větev řádu. Roku 1224 přijal František ve své poustevně na hoře La Verna Kristova stigmata. Zemřel v roce 1226 a o dva roky později ho papež Řehoř IX. prohlásil za svatého.

Když hlásáte pokoj, dbejte hlavně na to, abyste ho měli ve svém srdci.

Posvěcujte sebe a posvěťte svět.

Opravdový pokrok kráčí tiše a vytrvale kupředu, bez povšimnutí.

Všechna temnota světa nemůže uhasit světlo jediné malé svíčky.

Tím, že odpouštíme, je i nám odpuštěno.

Byl jsem veskrze hříšný. Jestliže Bůh může působit skrze mne, může působit skrze kohokoli.

Pamatujte, že až budete opouštět tuto zemi, nebudete si moci s sebou vzít nic z toho, co jste získali, ale jen to, co jste darovali.

Začněte tím, co je nezbytné. Pak dělejte to, co je možné. A najednou zjistíte, že děláte nemožné.

Hlásejte evangelium stále, ale slova používejte, jen když je to nutné.

Bože, dopřej mi, ať se nesnažím být milován, ale ať miluji.

Božímu služebníku nesmí být nic protivného kromě hříchu.

Opravdu pokojní jsou ti, kdo při všem, co vytrpí na tomto světě, zachovají uvnitř i navenek pokoj pro lásku našeho Pána Ježíše Krista.

Dokud se Božímu služebníku všechno děje po vůli, nemůže poznat, jak velkou má trpělivost a pokoru. Když však přijde čas, že ti, kdo měli jednat podle jeho vůle, dělají mu pravý opak, pak jakou tehdy projeví trpělivost a pokoru, takovou má a nic víc.

Blahoslavený služebník, který svého nemocného bratra, jenž mu nemůže odplatit, miluje právě tak jako zdravého, který mu může všechno vynahradit.

Blahoslavený služebník, který miluje a ctí svého bratra, když je vzdálen, právě tak, jako když je s ním, a nemluví o něm za jeho zády nic, co by se neodvážil říci v lásce i v jeho přítomnosti.

Blahoslavený Boží služebník, jenž chová důvěru k duchovním, kteří žijí, jak to ukládá svatá římská církev. A běda těm, kdo jimi pohrdají! A i kdyby byli mezi nimi hříšníci, nemá je nikdo odsuzovat, protože Pán sám si vyhradil soud nad nimi.

Neboť jak vznešená nade všechno je moc, kterou mají kněží nad nejsvětějším tělem a krví našeho Pána Ježíše Krista, které oni zpřítomňují a jen oni podávají druhým, tím větší hřích mají ti, kdo se proti nim provinují, větší, než kdyby hřešili proti všem ostatním lidem tohoto světa.

Blahoslavený služebník, jenž dobro, které mu Pán prokázal, ukládá jako poklad v nebi a netouží pochlubit se jím lidem v naději na odměnu, protože sám Nejvyšší zjeví jeho skutky, komu bude chtít.

A vidí-li někdy podřízený něco, co by pro jeho duši bylo lepší a užitečnější než to, co mu přikazuje představený, ať to, co poznal, přinese dobrovolně Pánu jako oběť a ať se snaží pečlivě vykonat to, co si přeje představený; neboť to je pravá poslušnost plná lásky, která se Bohu líbí a bližnímu je ke spáse.

Blahoslavený služebník, který vždy vydrží pod metlou pokárání.

Proto naléhavě radím vám, svým pánům, abyste odložili všechny starosti a neklidnou činnost a s láskou přijímali nejsvětější tělo a nejsvětější krev našeho Pána Ježíše Krista, když se slaví jeho svatá památka.

Kdekoli, kdykoli a jakýmkoli způsobem umírá člověk ve smrtelném hříchu bez toho, že by konal

pokání, když je mohl vykonat a neučinil tak, ďábel uchvátí jeho duši z těla a způsobí jí takové utrpení a soužení, jež může znát jen ten, kdo takové věci zakusí.

Svatý Alfons Maria z Liguori

Narodil se v roce 1696 v neapolské šlechtické rodině. Již v 16 letech dosáhl doktorátu práv a v 18 letech si otevřel vlastní advokátní kancelář. Byl velmi vyhledávaným právníkem. Po osmi letech advokátní praxe ho však potkal významný neúspěch. Po návštěvě nevléčitelně nemocných pochopil, že ho Bůh volá jinam. Ještě téhož roku (1723) vstoupil do kněžského semináře a již v roce 1726 přijal kněžské svěcení.

Působil jako lidový misionář. V roce 1732 založil Kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristy). Nesmírně si vážil Kristova utrpení. Viděl v něm souhrn veškeré Boží lásky. Vynikal též v lásce k Panně Marii, kterou nazýval Útočištěm hříšníků a Matkou milosrdenství.

Roku 1762 byl jmenován biskupem v diecézi Sant Agata dei Gotti, kterou spravoval 13 let. V roce 1768 onemocněl silnou artritidou v zádech následkem které se mu pokrivila šije. K této nemoci se přidalo též slábnutí zraku. V 79 letech abdikoval.

Napsal mnoho teologických spisů, především v oblasti křesťanské etiky. Významné jsou rovněž příručky pro zpovědníky a lidové misionáře a kniha Vznešenosti Panny Marie, kterou zamýšlel ještě více podnitit úctu a důvěru k Matce Boží.

Zemřel 1. srpna 1787. Svatořečen byl v roce 1839 papežem Řehořem XVI. Jeho nástupce Pius IX. ho roku 1871 zařadil mezi učitele církve.

Dvě nejdůležitější milosti, po kterých máme toužit, jsou růst lásky k Bohu a milost vytrvalosti.

Pros Ježíše a Marii především o růst lásky k Bohu a o vytrvalost až do smrti.

Bez modlitby nemáme ani vnitřní světlo a ani sílu, abychom pokračovali na cestě, kterou nám ukazuje Bůh.

Urči si, že každý den, ráno nebo večer, budeš věnovat půl hodiny meditaci. Postačí, abys četl úryvek z knížky s duchovním obsahem.

Bůh nám dal možnosti, jak s pomocí jeho milosti můžeme vítězně odrazit každý útok nepřátel naší duše.

První střely, které zraňují duši a způsobují její smrt, přicházejí skrze oči.

Vyvarujme se toho, abychom někomu opakovali špatná slova, která o něm někdo jiný vyslovil. Z toho totiž pochází někdy i dlouhotrvající nepřátelství, a dokonce msta.

Když je třeba, vyslov svůj názor a potom zachovej klid.

Vášeň nás oslepuje a nedovoluje postřehnout to, co skutečně děláme.

Nepohrdejme sebou po tom, co jsme se dopustili nějaké chyby. Není to totiž výraz pokory, ale pýchy. Cílem ďábla je právě to, abychom ztratili veškerou naději a opustili snahu o dobrý život.

Ježíš Kristus je naše láska. Zaslouží si to, protože je Bohem vůči nám nekonečně dobrým, neboť nás miloval až k smrti na kříži. Ráno hned po probuzení začni den modlitbou. Chod' často ke svatě zpovědi a svatému přijímání. Vyber si stálého zpovědníka a neodcházej od něho bez vážného důvodu. Vyhýbej se lenosti a špatné společnosti. Modli se často k nejsvětější Panně Marii.

Uvědomme si, že jediné nevhodné slovo, a to dokonce i když je vyslovené žertem, může být příčinou mnoha dalších hříchů, které z toho vzejdou.

Vůči všem užívejme milá slova. Platí to i o našem chování k podřízeným. Varujme se klení a urážek. A když na nás bližní v hněvu směřuje urážlivá slova, odpovězme mu s vlídností - celá hádka okamžitě skončí.

Čistota úmyslu spočívá v tom, abychom vše, co konáme, dělali se záměrem, abychom se líbili Bohu.

Poslušnost je jediná zeď, přes kterou ďábel nemůže.